

Sygn. akt IV U 729/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. P. reprezentowanej przez opiekuna prawnego S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 marca 2013 roku nr (...)

w sprawie J. P. reprezentowanej przez opiekuna prawnego S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz dodatek pielęgnacyjny

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej J. P. dodatek pielęgnacyjny od 1 lutego 2013 roku do 31 marca 2014 roku;
2. w pozostałej części odwołanie oddala.

Sygn. akt IV U 729/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 9 grudnia 2013 roku

Decyzją z dnia 20 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał J. P. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 1.03.2013r. do 31.03.2014r. i odmówił jej przyznania dodatku pielęgnacyjnego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł opiekun prawny całkowicie ubezwłasnowolnionej J. S. P. , domagając się – po ostatecznym spreycyzowaniu odwołania - jej zmiany, poprzez przyznanie ubezpieczonej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres do 31.08.2015r. oraz przyznanie jej dodatku pielęgnacyjnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia. ZUS wskazał, że ubezpieczona w toku postępowania orzeczniczego nie została uznana za niezdolnego do samodzielnej egzystencji, a zatem odmowa przyznania jej świadczenia była zgodna z dyspozycją art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. urodziła się (...). Od 30.12.2010r. do 28.02.2013r. pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z powodu schizofrenii paranoidalnej. W dniu 7.12.2010r. S. P. został ustanowiony opiekunem prawnym dla całkowicie ubezwłasnowolnionej J. P. . Ubezpieczona przebywa w Domu Pomocy Społecznej.

W dniu 30.01.2013r. złożony został wniosek o dalszą rentę z tytułu niezdolności do pracy, zaś w dniu 5.02.2013r. wniosek o dodatek pielęgnacyjny. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 15.02.2013r. stwierdził całkowitą niezdolność do pracy ubezpieczonej do 31.08.2015r., bez niezdolności do samodzielnej egzystencji. Komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z 14.03.2013r. ustaliła całkowitą niezdolność do pracy na okres do 31.03.2014r., a jednocześnie nie stwierdziła niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Dowód: - wniosek z 30.01.2013r. i 5.02.2013r. r. – akta ZUS,

- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 15.02.2013 r. – akta ZUS,

- orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 14.03.2013 r. – akta ZUS,

- dokumentacja dot. okresu pobierania świadczeń emerytalno – rentowych – akta ZUS.

W toku niniejszego postępowania u odwołującego się stwierdzono schizofrenię paranoidalną o przebiegu ciągłym. Ubezpieczona z powodu zaburzeń myślenia ma zaburzone relacje z otoczeniem, w chorobowy sposób interpretuje i przeżywa otaczające ją zjawiska, żyjąc w świecie własnych przeżyć i emocji, nie jest zdolna do zadbania własnej sprawy, a także zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Wymaga pomocy drugiej osoby w pełnym zakresie. W szczególności wymaga pomocy przy niektórych czynnościach samoobsługowych (np. uważa , że nie ma potrzeby jedzenia obiadów) oraz w procesie leczenia i rehabilitacji.

J. P. jest całkowicie niezdolna do pracy oraz niezdolna do samodzielnej egzystencji od 7.12.2010r. (ustanowienie opiekuna prawnego) do 31.03.2014r.

Dowód: - opinia biegłego lekarza psychiatry z dnia 24.09.2013r. – k. 28 – 30,

Sąd, ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, podzielił wnioski płynące z opinii biegłego psychiatry . Sąd uznał, że opinia została sporządzona w sposób rzetelny, po osobistym przebadaniu ubezpieczonej oraz wszechstronnej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych. W ocenie Sądu, biegła dokonała prawidłowej diagnozy schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni , zaś wnioski płynące z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz bazują na wynikach przeprowadzonych badań, co czyni opinię wewnętrznie spójną, logiczną i kompletną. Opinia w sposób przejrzysty obrazuje stan zdrowia ubezpieczonej i rozstrzygała kwestię wpływu zdiagnozowanych schorzeń na jego zdolność do samodzielnej egzystencji.

Fakty w postaci całkowitego ubezwłasnowolnienia ubezpieczonej oraz umieszczenia jej w Domu Pomocy Społecznej logicznie korespondują z oceną i wnioskami biegłej co do niezdolności do samodzielnej egzystencji . W tej sytuacji zrozumiałym jest , że nawet organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do powyższej opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), dodatek pielęgnacyjny przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- jest uprawniony do emerytury lub renty,

- został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub ukończył 75 lat życia, chyba że przebywa w zakładzie opiekuńczo-leczniczym lub zakładzie pielęgnacyjno - opiekuńczym (z wyjątkiem sytuacji przebywania poza placówką przez okres dłuższy niż 2 tygodnie w miesiącu).

W myśl art. 13 ust 5 powołanej ustawy - niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Niezdolność tą orzeka się na okres dłuższy, niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań co do odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu (art. 13 ust. 3 w zw. z ust. 5).

W niniejszej sprawie spór pomiędzy stronami sprowadzał się do kwestii, czy stopień naruszenia sprawności organizmu ubezpieczonej pozwala na uznanie, iż jest ona osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji w rozumieniu art. 13 ust. 5 ustawy emerytalnej.

Postępowanie dowodowe, a przede wszystkim wnioski płynące z przekonywującej opinii biegłego lekarza psychiatry, w sposób nie budzący wątpliwości pozwalają stwierdzić, iż odwołująca jest niezdolna do samodzielnej egzystencji, a zatem spełnia on ustawowe przesłanki do uzyskania dodatku pielęgnacyjnego, określone w art. 75 ust. 1 ustawy emerytalnej. Z dniem 1 maja 2004 r. wszedł w życie art. 139 ustawy o pomocy społecznej z 12 marca 2004 r. (Dz.U.2013.182 j.t.) zmieniający brzmienie art. 75 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - z placówek, o których mowa w omawianym przepisie wyłączono domy pomocy społecznej. Zgodnie z art. 158 ustawy o pomocy społecznej, dodatek pielęgnacyjny nie przysługuje osobom przebywającym w domu pomocy społecznej, skierowanym tam przed dniem 1 stycznia 2004 r., chyba że przebywają poza tym domem przez okres dłuższy niż 2 tygodnie w miesiącu. Zatem fakt, że ubezpieczona przebywa obecnie w DPS nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Z powyższych względów Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej dodatek pielęgnacyjny od dnia 1 lutego 2013 r. (data złożenia wniosku) do 31 marca 2014r., przyjmując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 75 ust. 1 i art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Podstawę procesową rozstrzygnięcia stanowił art. 477¹⁴§ 2 k.p.c.

Jednocześnie, opinia biegłej nie dostarczyła przesłanek do weryfikacji zaskarżonej decyzji w zakresie okresu na który organ rentowy przyznał prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W tym więc zakresie odwołanie należało oddalić na zasadzie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c.

SSO Dariusz Płaczek

(...)

- (...)

- (...)

- (...)

(...)